

1

Закъснявам. Първата песен от плейлистата за загряване почти е свършила. Музиката от уредбата на пързалката е силна, тежка и бърза. Пронизва ме, когато стъпвам на леда и започвам да се пързалия към скамейката със затъкнати под мишницата ръкавици. Отърсвам се от скованото, тягостно чувство на изтощение, което се появи след ден със сутрешна тренировка, последвана от седем часа завладяващо държавно обучение. Едновременно се ужасявам и приветствам часа на напрегнати тренировки, разтягането и горенето в мускулите си, чистия инстинкт за движение и игра.

Също така се ужасявам от конското, което ще чуя заради закъснението си, макар да имам основателна причина.

Вземам една бутилка с вода и изливам малко в устата си, преди да закопчая каишката на каската си и да пусна желязната маска.

– Здравсти, Принцесо. – Моят съотборник Джъстин „Небрежния“ Свенсън се приближава до мен. – Закъсняваш. Щях да внимавам на твоето място, защото капитан Готиния днес е в *настроение*.

Джъстин измисля нов прякор за нашия капитан Уес „Пикантният сос“ Милард през ден.

Засмивам се и се опитвам да изкарам част от напрежението.

– Кажи ми нещо ново – отвърщам, докато Джъстин се отдалечава.

– Холандке.

Думата е рязка. Започва се.

Завъртам се и стисвам устни, когато свеждам поглед към капитана. Дори през желязната маска на каската му мога да видя, че очите на Готиния... ъъ, *Пикантния* Милард проблясват от яд.

– Закъсна – изръмжава той. – Неприемливо.

Извъртам очи.

– Трябваше да остана след часа, за да говоря с една от преподавателките, ясно? Искам да кажа, доколкото знам, образованието е на първо място, нали?

Мразя, че завършвам всяко изречение с въпросителна, сякаш търся одобрението му. Коего, предполагам, до известна степен правя.

Той въздъхва.

– Коя преподавателка? – пита, думите му са натезали от недоволство.

Мисли, че го лъжа. Задник.

– Рийланд. По журналистика. Отхвърли идеята ми за статия. Сега доволен ли си?

Не му казвам, че това бе *третата* идея за хартиеното издание на „Джак Пайн“, която отхвърля тази седмица. Трябва да измисля нещо добро – и то бързо.

Пикантния продължава да ме наблюдава още секунда, след което извърща поглед.

– Просто излизай на пързалката, Холандке – промърморва.

Не може да се спори за приоритетите, макар да съм донякъде изненадана, че той дори не се опитва.

– И не ме наричай „Холандке“ – тросвам се, докато се присъединявам към съотборниците си, а капитанът ме следва по петите.

През всичките ми години игра на хоккей – единайсет в Асоциацията по хоккей на район Халцион Лейк и в отбора на гимназията, тринайсет, ако броим и падането ми по задник като малка, докато гонех братята си – никога не съм имала прякор.

Повечето от момчетата имат, обикновено нещо, свързано с начина им на игра или някаква завъртяна версия на фамилията им. Един от треньорите ни започна да нарича по-големия ми брат Каргър Шест-четири, когато бяхме малки, защото той

вече беше толкова висок и абсолютно ясно, точно шест фута и четири инча¹. Повечето хора го съкращават на Шест. Уес очевидно е известен като Пикантния от години, защото слага пикантен сос „Чолула“ на *всичко*. Холс и Холи са двете названия, най-близки до прякор, които съм имала някога, докато Пикантния не дойде в града заедно с огромното си его и медала си от щатския шампионат. Докопа капитанско място година по-късно заедно с Картър.

Място, което по право трябваше да бъде за някого, който е имал история с отбора, по мое мнение. Но очевидно мнението ми не беше споделено от по-голямата част от съотборниците ми, които гласуваха за него.

– Каква е тайната ти? – пита ме Джъстин, като го настигам. – Очаквах да те смачка.

Вдигам рамене.

– Неустоимият ми чар, Небрежен. Какво друго, мамка му? Той изсумтява.

– Ама че език, Принцесо.

Може да съм много неща, но принцеса не е едно от тях.

– Якия смята, че лайната му не миришат, защото е отбелязал онзи печеливш гол в продължението – допълва Джъстин. – След това се премества тук, целува задника на треньора и докато се усетим, е станал капитан.

Вече се е разпалил, макар да говори тихичко. Тръгва напред и хваща един пас.

Двамата с Джъстин се познаваме от много отдавна, още от юношеските отбори, и аз му вярвам почти толкова, колкото на братята си. И той ме има за довереник от години. Преди два месеца бях първият човек, на когото каза, че си пада по Джоузеф Линкълн, ковчежник и спортна звезда на последните класове. Викам им Небрежен и Наежен, е, поне сега, след като разкриха ориентацията и връзката си.

Следя екшъна върху леда, навеждам се напред и чакам Джъстин да се обърне, за да ми подаде шайбата.

– Холандке! Ти си! – крясва Пикантния зад гърба ми.

Много благодаря, Капитан Наблюдателност.

¹ Метър и деветдесет и пет. – Б. пр.

Подхващам шайбата и тръгвам с нея към мрежата, като елегантно я премятам покрай дясното рамо на вратаря.

Даааа.

– Добър изстрел – обажда се Картър от мястото си до мрежата.

Обаче когато се връщам отново зад линията, Пикантния не продумва.

* * *

Пет минути преди часа, в който приключва тренировката, треньорът Гайлс надува свирката си и ни прави знак да отидем при него на скамейката. Обичайно стоическото му изражение сега се сбръчква в нещо, подобно на усмивка.

– Страхотни новини – казва. – Току-що получих съобщение от координационния офис. Халцион Лейк е бил избран за един от градовете за тазгодишния „Хокейфест“.

Картър извиква възторжено, а Джъстин ме вдига от земята и ме завърта наоколо, докато останалите развълнувано говорят един през друг.

– Мамка му – обажда се Шоубизнеса Шрьодер. – Мам. Ка. Му.

Това е най-близкото нещо до псувня, което някога изрича Шоубизнеса (похвално, предвид мръсните усти, които са част от отбора ни), още по-добро доказателство, че това съобщение наистина е голяма работа.

Минесота е позната като Щата на хокея и годишният „Хокейфест уикенд“ е най-очакваното събитие през годината. Избират се пет града, които да представляват различни региони на щата. Събитието води със себе си търсачи на нови играчи от колежи от цялата страна и понякога дори от Националната хокейна лига. Някои хора възприемат „Хокейфест“ като състезание за популярност и технически погледнато, няма официално и твърдо изискване, че трябва да си се представял добре в миналото, но всички знаят, че ти е нужно добро досие, за да те забележат.

Отборът утихва и треньорът продължава:

– Ще бъде избран един от петте града домакини и мачът,

който ще се играе там, ще бъде предаван на живо в целия щат. Миналата година една национална телевизия следи мача. Това може да бъде огромна възможност за нас. И съм сигурен, че всички знаете каква е процедурата по избирането.

Няколко от момчетата кимат, а аз прехапвам долната си устна. Джейсън Финк, смахнат спортен коментатор в един от новинарските канали на Двата града¹, обикаля из щата и интервюира играчи от отбора на всеки град, като ги пита какво прави това място специално, а след това зрителите гласуват. Миналата година училищният мач, който бе излъчван в цялата страна, бе Мондейл – Питърсбърг в Северозападна Минесота, известна със своите седем златни медалисти от Олимпийски игри, пет щатски шампионата и пързалка с формата на гигантска хоккейна шайба.

Халцион Лейк? Ние имаме наскоро ремонтирана открита пързалка, построена през 1930-а и наречена „Дупка на луна-та“. Има каменни стени и каменна топла стая и е вписана в Националния регистър на историческите постройки.

А имаме и мен.

Момичето.

Потръпвам, когато треньорът обръща погледа си в моята посока.

– Финк ще интервюира играчи от няколко отбора – този на момичетата, два-три от малките... и Холанд.

Всички момчета се обръщат, за да ме изгледат, и движението им изглежда като излязло направо от „Училищен мюзикъл“. Свеждам очи към кънките си.

– Холанд – обажда се Картър. Вдигам поглед към него и той кимва. – Поеми си дълбоко дъх – изрича почти беззвучно.

Вдишвам за четири секунди, задържам и издишвам през устата за шест. Това е онази новост, на която треньорът ни научи в началото на сезона, за която смятах, че е пълна тъпотия, преди да осъзная, че в действителност работи. Поемам си още един дъх.

– Холанд мрази да бъде център на вниманието – обажда

¹ Общото наименование на Минеаполис – най-големия град в Минесота, и Сейнт Пол – столицата на щата. – Б. пр.

се съчувствено Люк Абът, централният нападател от моята редица.

Не греша. Не беше нужно да се тревожа, че съм „момичето“, докато не влязох в младшия отбор на гимназията и изведнъж едно момиче, което играе в отбора на момчетата, се оказа подобаваща новина. Правя всичко по силите си, за да не привличам внимание. Аз *пиша* статиите. Не участвам в тях.

Хмм. Може би мога да напиша статия за „Хокейфест“. Съмнявам се, че госпожа Рийланд ще отхвърли *тази* идея.

– Е – подвиква Пикантния сос, като се плъзва към нас и ме потупва по рамото. – Предполагам, че тогава на Холандката ще ѝ се наложи да отнесе един заради отбора.

Вдигам рамене, за да отблъсна ръката му, и го поглеждам ядосано. Нещо, което може да бъде описано единствено като силно раздражение, преминава по лицето му.

Чувството е взаимно, приятел. В момента дори не мога да му кажа да не ме нарича Холандка, защото се притеснявам, че от устата ми ще се изляят други, по-лоши думи. Или че ще започна да плача, което би било много, много по-лошо.

– Тя има страхотна история – завършва треньорът. – И всички вие я знаете. Все още не разполагам с много подробности, но мога да ви кажа, че интервюто на Холанд е насрочено за след една седмица, броена от тази събота. И ще изпратят екип по някое време през седмицата, за да снимат част от тренировката. Ще знам повече утре. За момента е това.

Това е повече от достатъчно. Обръщам се и се отдалечавам, като съм първата, слязла от леда.

2

Единственото предимство на това да си едничкото момиче в мъжки отбор по хоккей е следното: моя лична съблекалня. Всъщност не е точно *моя*, разбира се. Това е женската съблекалня на пързалката, но когато тренира нашият отбор, просто няма други момичета. Е, с изключение на Дарла, която се занимава с храната, и понякога дъщеря ѝ Моли, която е една година по-малка от мен и помага, когато има мачове вечер.

В съблекалнята е тихо, особено след шумното приемане на новините от треньора. Наслаждавам се на спокойствието, но без да губя никакво време, събличам миризливите си потни дрехи за тренировка, обувам дънки и обличам чиста тениска. Днес тя е с дълъг ръкав и щампа на „Фу Файтърс“. В меко, отмито сиво като въглен и с логото с две „Ф“-та, обградено от името на групата и думите „Wastling Light“ в кръг. Любимата ми група, любимият ми албум и първият ми избор, когато стресът и напрежението ми дойдат в повече. Дори кръстият блога си на техния албум. Доста съм сигурна, че в обозримото ми бъдеще ще има някаква *Угасваща светлина*¹.

Прематам сака с екипировката си през рамо и тръгвам към фойето, за да изчакам Картър. Мачът на „Бантам“ сигурно ще започне скоро, защото родители доброволци вече са разположили сгъваема масичка пред главния вход, за да събират таксата за вход от три долара и да раздават разписания. Зас-

¹ Името на албума на български. – Б. пр.

тавам край една колона близо до хранителния щанд, за да избегна преминаващите хора.

Двама мъже на около петдесет или шейсет подават омачканите си еднодоларови банкноти на човека зад масичката и застават на късата опашка пред щанда за храна.

– Позорно е, това е – чувам да казва едно от старите кучета. Разпознавам го като Джордж от „Търд Стрийт Рентал“, магазина за дивидита и видео игри под наем. Не че прекарвам много време да си вземам филми под наем, но понякога съм влизала заради другата им дейност – домашни пуканки във всеки възможен вкус. Джордж не е точно най-приятелски настроеният човек в града, поне не и към мен.

Приятелят му, собственикът на „Пийтс Хардуер“ на главната улица, кима в знак на съгласие.

– Позорно – повтаря.

– Не ми пука дали мислят, че така ще имат по-добри шансове да ги интервюират. Това момиче, което играе с момчетата, е позор за светостта на спорта.

Стомахът ми се свива и се обръща на кълбо.

„Позор за светостта на спорта.“

Това вече съм го чувала безброй пъти.

– Да не споменаваме, че е и истинска пречка. Хокеят е прекалено груба игра за момичета – продължава Пийт. – Внучката ми искаше да играе и баща ѝ категорично отказа. Вместо това я записаха на фигурно пързаяне. Какво си мисли Маркърс Делвис, като оставя единствената си дъщеря да играе с момчетата?

Извъртам очи. Какво си мисли Маркърс? Колко адски готина е дъщеря му, като за начало.

– А и тя взема място, което по право принадлежи на някой друг. Това все пак е *мъжки* отбор по хоккей.

– Поне не трябваше никога да я прехвърлят от младшия отбор към по-горния. Някъде има момче, което никога няма да има шанс за гимназиалния отбор, защото тя му е взела мястото.

Заслужих си това място.

Независимо за кой път ги чувам, от тези думи още ме боли. Затварям очи, отпускам глава върху колоната и стисвам устни, за да не кажа нещо. Това само ще налее масло в огъня.

Пийт купува две малки кафета и слага рестото в буркана за бакшиши. Днешните бакшиши ще отидат в подкрепа за турнира на момчетата от „Бантам“ в Сейнт Пол. Бих се обзаложила на всички пари в този буркан, че Пийт и Джордж не биха дали от изкараните си с труд дребни за женски отбор.

Гимназията също има женски отбор и не че не искам да играя с тях или че се смятам за твърде добра за тях. Просто израснах, играейки с братята си, с момчета. Харесва ми допълнителното усилие. Обичам да си поставям предизвикателства. Баща ми и братята ми също ме предизвикваха. Никога не са се отнасяли с мен по-различно, защото съм момиче. Здраво се трудох, за да стигна до там, където съм. Тук принадлежа. Точка по въпроса.

Намръщвам се, когато Джордж и Пийт минават през двойните врати към пързалката. Майната им.

Гримасата ми става още по-намръщена, когато забелязвам Пикантния сос да стои, облегат на един стълб от другата страна на фойето, и да гледа в телефона си. Мамка му. Хващам се за тънката сламка, че може да не е чул двамата тесногръди мъже. Доколкото ми е известно, той може и да споделя мнението им.

Просто ще се престоря, че той не стои там, и ще си взема едно кафе за пътуването към къщи.

– Здравсти, Дарла – казвам, като оставям тежкия сак в краката си и се облягам на щанда. – Прясно кафе?

– Току-що дадох на Пийт и Джордж последното останало, но новото ще е готово след минутка – отвърща тя.

Изпитвам твърде голямо задоволство от факта, че Джордж и Пийт са получили утайката от последното кафе.

Приказвам си с Дарла (и продължавам да не обръщам внимание на Пикантния – защо всъщност още е тук?), докато лампичката на кафе машината не изгасва. Тя подвиква на Моли да налее едно дълго.

– С две захарчета и сметана. Не забравяй и сламка за нашето момиче.

Моли налива кафето, изсипва вътре две пакетчета захар и една малка кутийка сметана и го разбърква с дървена бъркалка. Внимателно поставя капака върху чашата, взема една

сламка и тръгва към щанда. Посочва към мен със сламката. Аз се пресягам, за да я взема, но момичето я отдръпва.

– Знаеш ли, че американците използват петстотин милиона пластмасови сламки всеки ден? Къде мислиш, че се озовават накрая?

Пак се почва. Моли оглавява усилията на училището да се бори за Ден на Земята, откакто се помня. Стана вегетарианка на дванайсет. На четиринайсет започна да си партнира с дейния кооператив, за да осигурят на всяко домакинство в Халцион Лейк по две торби за пазаруване за многократна употреба, и убеди собствениците на местния магазин да спрат да използват найлонови торбички. Тя е сила.

– В някое депо за отпадъци? – предполагам аз.

– Ако имаме късмет! – възкликва Моли. – По-вероятно е да се озоват в носа на някоя бедна морска костенурка! Замяръсяването с пластмаса убива *милиони* морски птици всяка година. Това включва и сламките.

– В такъв случай е хубаво, че се намираме толкова далече от океана – промърморва Дарла.

– Ами *нашите* езера, мамо? – контрира Моли. – *Нашите* птици? *Нашите* риби?

Дарла превърта очи.

– Всичко е наред – казвам ѝ. – Искам да знам. – При тази реплика Моли колебливо протяга сламката, а аз я грабвам, преди да е успяла да размисли, разкъсвам тънката хартиена опаковка със зъби и забивам сламката в дупката в капака на чашата. – Бих искала да напиша статия за теб за „Джак Пайн“. За Деня на Земята може би?

Тя кимва развълнувано.

Пресягам се и разтривам напрегнатите мускули на врата си. Започнах да пия всичко със сламка преди няколко години, когато един гаден удар ме събори по глава на земята и след него имах леко сътресение. Когато накланях глава назад, за да пия, започваше да ми се вие свят. Възстанових се от сътресението, но не съм се отървала от навика със сламките.

Нека бъдем честни. В момента имам по-големи неща, за които да се тревожа, от една сламка, завряна в носа на морска костенурка.

Моли е преминала към речта си за найлоновите торбички за пазаруване, когато вратите между фойето и пързалката се отварят с трясък и момчетата изпълват пространството с голямото си присъствие, силния шум и смрад.

– Здравсти, Холанд.

Обръщам се и виждам Джак „Дърваря“ Люис да се подпира на щанда. Той е с една година по-малък от мен, приятел на по-малкия ми брат, Джеси. Започва като център-нападател в младшия отбор, има най-много голове в отбора и понякога облича фланелката на гимназията. Надут. Противен. Особено когато отмята дългата коса от лицето си. Беше на тренировка-та с нас днес следобед.

– О, здрасти, Джак – кимвам и се обръщам обратно към Моли. – Благодаря за информацията.

Тя въздъхва.

– Холанд. Повтарям ти това от месеци. Току-що накарах универсалния магазин и бакалията да започнат да зареждат метални сламки, така че просто си купи, става ли?

– О, добре, разбира се – съгласявам се и се обръщам към Дърваря, който поради някаква причина дърпа ръкава ми. – Какво?

– Много е вълнуващо това за „Хокейфест“, а, нали? – пита ме.

– Да.

„А“-то изпуква.

– И е толкова готино, че ще те интервюират.

Примигвам. Той живее в града от около три години и не го познавам така добре, както някои от другите момчета. Не съм сигурна накъде бие с това.

– И?

– И – продължава той, като ми намига. – И си помислих, че може да излезем след общата вечеря в петък.

И *ето* накъде биел.

– Моля?

– Да излезем? Може би на кино или...

Присвивам устни в нещо като тънка усмивка.

– Уха, благодаря, Джак, но не мога.

Старая се да *не* казвам, че не мога да изляза с него в петък вечер, защото това би оставило отворена вратичка за друга вечер. А тази вратичка определено *не е* отворена.

– Няма проблем – отвърща той. – Ами в събота след мача?

Усмивката ми посърва.

– Не, благодаря.

Той смръщва вежди.

– Следващия уикенд?

Дори и някога да започна да обмислям дали да излизам с някой съотборник, което не бих направила, търпимостта ми към надутостта на Дърваря е на практика нулева.

– Оценявам предложението. Но отговорът ми е „не“.

Той прави крачка към мен и аз отстъпвам.

– Защо?

Настоятелен е, поне това му признавам. Опитвам се да не въздъхна.

– Не излизам с играчи на хокей.

Той се ухилва.

– И аз така чух за теб. Може би просто още не си срещнала *правилния* играч на хокей.

Арогантен задник.

– Ти си чудесен съотборник, Джек, но всичко повече от това би могло да създаде наистина странна атмосфера в отбора, нали разбираш? Смесване на работата с удоволствието и така нататък.

– О, хайде, бейб.

Бейб? *Бейб?*

Чувам как зад мен Моли рязко си поема въздух.

– Опа – промърморва и Дарла.

– „Бейб“, Дърваря? Ти сериозно ли? *Не* съм ти бейб. Имаш ли някаква представа колко пренебрежително и унизително е това обръщение?

Той вдига ръце пред гърдите си и отстъпва назад.

– Успокой се вече де – обажда се. – Винаги си ми се струвала толкова готина, Холанд.

Дърваря се обръща, мята сака си през рамо и излиза през вратата, преди да измисля друг отговор освен „майната ти“. Стоя и гледам зяпнала след него, а ръката ми здраво е стиснала горещата чаша с кафе, която ме пари.

Някой я взема от ръката ми и я оставя на щанда. Пикантния сос. Разбира се. Само това ми липсва в момента. Наистина бях забравила за него.

– Ще смачкаш чашата, ако не внимаваш, Холандке – казва той. Погледът му се спуска и задържа на тениската ми за няколко секунди, след което се връща обратно на лицето ми. – Какво има? Не ти ли харесва да те сравняват с голям син вол?

– За какво говориш?

– Бейб? Големият син вол? Дърваря? Пол Бъниън?¹ Със сигурност трябва да ти говори нещо. Все пак цял живот живееш на север.

– Да, да, схванах.

Картър нахлува във фойето и раздрънква ключовете си към мен.

– Холс, хайде! – подвиква и аз съм повече от щастлива да оставя Пикантния сос Милард и глупавите му препратки към Пол Бъниън зад себе си.

Само че той тръгва след мен през фойето, през вратата, навън в мразовитата януарска нощ и през паркинга.

Право до събърбана на Картър.

Завъртам се.

– Какво правиш? – сопвам се. – Защо ме следваш?

– Пу за мен предната седалка. – Той се засмива, взема сака ми и го мята отзад. – Пикапът ми е в сервиза. Уредих си превоза.

А аз не мога да си уредя минута почивка.

¹ Великанът дървосекач Пол Бъниън и неговият приятел, синият вол Бейб, са персонажи от американския фолклор, с които са свързани и легенди за някои природни забележителности в Северна Америка като Големите езера (които той създаде, за да направи място за водопой на Бейб). – Б. пр.